

Joan-Carles Prats, fotògraf

L'univers inquietant de Joan-Carles Prats

El fotògraf inaugura l'exposició 'Plecs' al pati de la Diputació de Tarragona, una exposició fotogràfica insòlita sobre allò amagat en un objecte tan quotidià com un paper en blanc rebregat.

Hi ha poques coses tan quotidianes com un full de paper. És fàcil que a totes les cases n'hi haja, a totes les faenes, oficines, botigues, escoles. Per anotar un telèfon, una adreça, per deixar un recordatori, per treballar, escriure, dissenyar, fer un esbós; és, potser, un dels primers elements que un infant toca en arribar a escola. Però per a la mirada de Joan-Carles Prats, a través de les seues pupil·les o bé a través del seu objectiu fotogràfic, qualsevol objecte d'allò més insignificant com un simple paper rebregat pot resultar misteriós i inquietant.

"M'interessa tot allò que s'amaga a les coses que veiem tots els dies, no per elles mateixes, sinó perquè tu mateix pots mutar la seua realitat", expressa el fotògraf, que aquest divendres inaugura l'exposició *Plecs* al pati de la Diputació de Tarragona, que es podrà veure fins al 13 de novembre.

Prats (Barcelona, 1964) té una dilatada trajectòria com a fotògraf. Va arrancar en el món de la imatge publicitària i, finalment, ara explora els límits de la fotografia de grans formats. Des de fa 17 anys treballa a Tortosa també com a dissenyador gràfic.

Als objectes protagonistes de les fotografies de *Plecs*, Prats els ha aplicat un procés manual i visceral: ha arrugat els papers, els ha estirat, els ha mullat i, com un pacient estès a un llit, els papers han sigut exposats a la seua mirada clínica. **"Un tros de paper no és res més que això, però, alhora, ens pot dir moltes coses: suggereix formes, colors, sensacions, fredors..."**. Prats fuig dels patrons figuratius, de les formes que poden recordar aquests trossos de

Joan C. Prats compta amb una dilatada experiència en el món de la imatge i la fotografia. / NÚRIA CARO

Una de les peces de l'exposició, anomenada 'Nàufreg'.

paper rebregats, per buscar l'emoció que desporten. **"La veritat, però, és que funcionem per associacions d'idees i si a la gent li recorda, aquell paper, la forma d'un cor, per exemple, sempre hi veurà un cor"**. **"El que intento és que es miren la fotografia dos vegades i que em descri-**

guen les emocions que senten", diu Prats.

En realitat, la major part de fotografies de *Plecs* no apel·la a un univers pacífic i en calma, sinó ben bé al contrari: desperta la intranquil·litat a l'espectador. L'exposició, a més a més, fa un pas endavant i reflexiona sobre la doble vessant que provoca en aquest procés: d'una banda, la fotografia com a obra d'art per ella sola; d'una altra, el paper arrugat que ha deixat damunt de la taula, l'objecte sotmès, subjugat, condicionat pel contacte de les seues mans. Quina és, en realitat, la peça d'art? El paper, efímer, probablement acabarà al cubell de les escombraries, mentre que la fotografia feta ja és eterna.

Prats té clar que el fotògraf sempre manté un rol proactiu en el procés de creació de qualsevol fotografia. **"El fotògraf parteix d'uns interessos, d'unes emocions, i jo sublimo aquest tros de paper"**, expressa. Reconeix que el fet d'arrugar i trencar els papers, sobretot els de mida gran, **"traient-li la seua identitat, que és la de servir per a alguna cosa"**, té un punt de destructiu, ja que és un acte molt visceral i sense premeditació. **"Però, alhora,**

és una destrucció creativa perquè no llanço directament el paper, sinó que el converteixo en una altra cosa".

El fotògraf afirma que li agrada el paper i el plàstic més que altres materials perquè tenen certa rigidesa i els pot manipular àmpliament mullant-los, escalfant-los, refredant-los... Ara bé, per què el paper? Com s'arriba a saber veure el potencial d'un element blanc i llis, perfecte, i que de cop explota en una constel·lació de sensacions, d'imatges, d'evocacions?

"Sempre he pensat que he tingut la idea del paper per la meua vocació de dibuixant frustrat; de petit volia ser dibuixant de còmics i vaig entrar a la Llotja d'Arts i Oficis de Barcelona per aprendre'n, tot i que finalment vaig derivar cap al disseny gràfic i la fotografia". Prats recorda que, de vegades, s'ha enfrontat al paper en blanc, llapis en mà, i que no ha aconseguit expressar-se. I, en canvi, fotografiant, sí. **"Arrugar el paper és, d'alguna forma, vèncer l'horror que em fa el paper en blanc"**, conclou. ■

Per a més informació: www.aegrimonia.es